

Neštěstí

ve štěstí

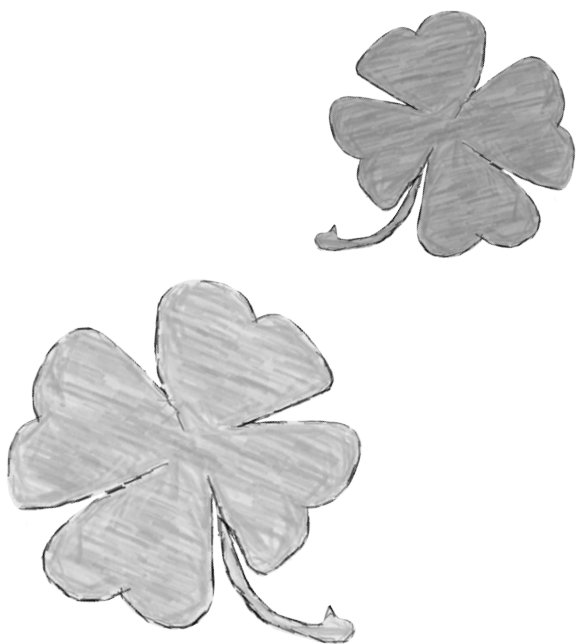
Míša Gřešková

Neštěstí

ve štěstí

Míša Gřešková

©Míša Gřešková

ilustrace: Míša Gřešková

www.nestestivestesti.cz

Neštěstí

ve štěstí

Míša Gřešková

Pro všechny, kteří si připadají sami, a potřebují kamarády.
Stačí se ponořit do knížky a věřit, že právě vy budete další,
kdo bude prožívat stejná dobrodružství ;)

PŘEDMLUVA

NAŠE MÍŠA

Z naší dcery se vyklubala spisovatelka. Než se ovšem vyklubala na svět, musela bojovat se systémem, se strachem i s rodiči. Na začátku třetího měsíce těhotenství začal její boj o život.

Tenkrát jsme byli my, rodiče svého prvního vytouženého dítěte, postaveni před fakt, že naše miminko se narodí buď postižené, nebo musíme okamžitě podstoupit potrat, protože v mém těle byla zjištěna toxoplazmóza.

Míša se v bříšku musela vyrovnávat s naším strachem, s neosobním přístupem některých lidí ve zdravotnictví, protože věděla, že ona je tady, že je zdravá a že chce žít.

Po prvotním šoku nám svítla naděje v podobě metody One Brain a paní Dagmar Tachezy, která byla ochotná jít s námi „do boje“. Boj jsme vyhráli, Míša se narodila zdravá. Více informací o našem příběhu najdete na www.facilitace.com

Od narození byla Míša jiná, než ostatní děti a my jsme se k ní snažili takto i přistupovat. Byla to jedinečná osobnost se všemi svými kladnými i zápornými stránkami.

Dnes má Míša 15 let a neustále nás učí. Je naše úžasné zrcadlo. Pomáhá nám svým originálním způsobem pochopit, kdo jsme, co nezvládáme a na čem máme pracovat. Je zvláštní připustit si, že se učíte od svého dítěte.

S manželem jsme tedy založili firmu EDUWAY s.r.o., v překladu cesta učení, rozvoje a pochopení smyslu úspěšného života. Často mluvíme o tom, že bychom měli napsat knihu o svých zkušenostech z této oblasti. Míša jen nemluvila, ale také ji napsala. Nepsala o tom, co se od ní očekávalo, ale o tom, co žila, co cítila. Tak vznikla její prvotina s názvem Neštěstí ve štěstí.

Za její odvahu, vůli a vytrvalost ji s manželem nesmírně obdivujeme.

Míšo, děkujeme Ti, že jsi to nevzdala, ani tenkrát ani dnes. Máme Tě moc rádi.

Kája a Tomáš - tvoji rodiče

PODĚKOVÁNÍ

Můj velký dík, patří mým rodičům, za jejich nekonečnou podporu. Moc a moc děkuju svému tatůldovi, že se na rozdíl ode mě, nebál vyslovit moje sny.

Poděkovat bych taky chtěla svojí sestřence, která celou dobu společně se mnou věřila ve splnění mých snů a podporovala mě v nich svými podnětnými komentáři k jednotlivým kapitolám Izziina příběhu.

Děkuji.

Mina

1. KAPITOLA

Nemohla jsem dospat. Na tenhle den jsem se těšila tak dlouho. Vyskočila jsem z postele, natáhla na sebe svoje vytahané džíny, tričko a mikinu s kapucí po bráchovi a seběhla jsem dolů do kuchyně.

„Dobré ráno, zlato!“ usmívala se mamka, když na stůl pokládala hrnky s čajem.

„Happy birthday to you, happy... Ne, nepřidáte se nikdo?“ zašklebil se Martin uraženě.

„Tím jsi, můj drahý starší a rozumnější bratře, chtěl říct všechno nejlepší k narozkám?“ zeptala jsem se Martina popichovačně, když jsme se cpali toasty.

„Jo, a čekal jsem větší podporu od našich drahých rodičů!“ zahuhlal Martin s plnou pusou a významně se podíval po rodičích.

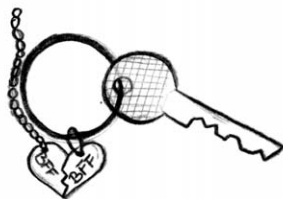
„Besi, ty somráku! Jdi o jídlo okrádat Martina!“ podržela jsem svoji retrívří fenečku za ušima a strčila jsem si poslední sousto toastu do pusy.

„Loučím se s vámi!“ usmála jsem se, všechny objala, běžela do předsíně obout si boty a vyrazila jsem na autobusovou zastávku.

Zrovna když jsem na autobusové zastávce začala přemýšlet, jaké to asi bude, jet na dvoudenní výlet se třídou, a k tomu ještě na narozeniny, vyrušilo mě z mého snění známé rachocení skateboardových koleček.

„Nazdar, oslavenkyně!“ zahalekal můj nejlepší kamarád vedle mě. Hned když upevnil skateboard na batoh, vytáhl z kapsy vytahané mikiny malinkou krabičku lososové barvy převázanou oranžovou stužkou.

„Všechno nejlepší, Izinko!“
vrazil mi Danek dárek do ruky. V krabičce byl přívěšek, půl srdíčka s nápisem BFF (nejlepší přátelé navždy), vrhla jsem se mu s radostí do otevřené náruče.

„Díky, to je nádherný!“

„Prr, brzdi, Izi, vždyť mě užkrtíš,“ bránil se Danek a snažil se cosi vytáhnout z kapsy kalhot. „Tady je druhá půlka!“ zacinkal mi před obličejem

svými klíči na objasněnou. „A tady bude za chvílku i ta druhá!“ cvrnkl mi Danek do řetízku na krku.

Když jsme na nádraží vystoupili z autobusu, vrhla se mi do náruče moje nejlepší kamarádka Nikol.

„Všechno nejlepší, Izi,“ zatrylkovala a navlékla mi na ruku náramek. „A tady máš nejlepší dárek od nejlepší kamarádky,“ usmívala se. „Jů, děkuju,“ vrhla jsem se jí znovu do náruče.

„Ccc, teď jsi mě urazila!“ zašklebil se Danek. „Ji jsi objala dvakrát, a mě jenom jednou,“ hrál dál uraženého.

„Děláš, jako bych se tě za celý život naobjímala málo,“ oplatila jsem Dankovi jeho škleb.

Když jsme došli ke zbytku naší třídy, všichni na mě volali: „Všechno nejlepší, Iz!“ a objímali mě. Byl to příjemný pocit, vědět, že jim na mně záleží. S Nikol jsme šly do malého obchůdku koupit chipsy a bonbóny na vlakovou oslavu, zatímco Danek šel pozvat naše kamarády na naši soukromou oslavu, kterou jsme měli naplánovanou na večer.

Když vlak přijel na nádraží, nastoupili jsme. Ve vlaku byla zima a bylo to tam cítit desinfekcí. S Nikol a Dankem jsme

si sedli k sobě a za chvíli si k nám přisedli i Lukáš a Marek.

„Všechno nejlepší!“ zahalekali oba naráz. Ale než jsem stačila odpovědět, přihnala se do vlaku Nela.

„Jako obvykle na poslední chvíli jako Fantomas," škádlil ji Danek. Nela na něj vyplázla jazyk, svalila se ke mně na sedadlo. Jen co dosedla, ponořila se do útrob svého batohu.

„Tady je!“ vykřikla vítězoslavně, když mávala nad hlavou růžovým balíčkem. „Tady máš, zlato...“ vpálila mi balíček do klína, „a krásné narozeniny!“ usmála se a objala mě.

I přes hlasité hučení vlaku a pokřikování všech našich spolužáků jsem po chvíli usnula. Není se čemu divit, když jsem skoro nespala. Vzbudily mě až holky, když vlak skoro zastavoval.

„Izi, vzbud’ se, už jsme tady.“

Byla jsem rozespalá, hlavu jsem měla opřenou o Dankovo rameno a byla jsem přikrytá jeho mikinou. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, kde jsme, ale výhled na zašlé nádraží mě vrátil do reality a já jsem si uvědomila, že mám před sebou dva úžasné dny se svými kamarády.

2. KAPITOLA

Z nádraží to do naší chaty nebylo daleko. Dvakrát jsme zahrnuli doprava, jednou doleva a stáli jsme před krásnou dřevěnou chatou. Přišel nás přivítat postarší pán s plnovousem a šedivými vlasy, za ním se vynořil vysoký kluk s hnědými vlasy a modrýma očima. Mohlo mu být tak sedmnáct. Nela se ke mně a Nikol naklonila a zašeptala: „Tak tohle je můj bratranec Tomáš, holky, pomáhá tady kamarádovi svého strejdy.“

Už několikrát jsem o Tomášovi slyšela a před dvěma roky ho zahlédla na oslavě narozenin Neliny maminky, ale od té doby se hodně změnil. Nela mu zvesela zamávla, on jí to oplatil a usmál se na ni.

Pokoje v chatce byly krásné, a díky dřevěnému nábytku se po pokoji rozlévala příjemná vůně dřeva.

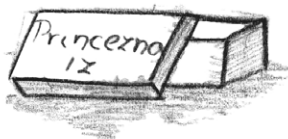
„Je to tady nové, chata funguje asi měsíc,“ vysvětlovala nám Nela, „majitel říkal, že to tady není ještě moc dovybavené.“ Rozhlížela se, jako by hledala něco, co by chybělo.

„Postele tady mají, a to je hlavní!“ pustila Nikol na zem těžkou krosnu a skočila na postel.

„Souhlasím,“ svalila jsem se k Nikol na postel. „A je to tady pěkně útulné,“ usmála jsem se šťastně. Někdo zaklepal a my jsme všechny tři nadskočily. Ještě než jsem se stačila vyhrabat na nohy, vřítily se k nám kluci. „Jsme hned vedle vás na pokoji, to máte radost, co?“ křenil se Danek. „To abychom vás mohli zachránit,“ odstrčil ho Lukáš a šibalsky se usmál. Všichni okamžitě vyprskli smíchy. „No, bez urážky, ale vy dva nejste schopni zachránit sami sebe, když letíte ze skateboardu!“ svíjela se smíchy Nikol. „No a co! Máme ještě Marka, ten vás zachrání, a my dostaneme odměnu,“ zazubil se Lukáš. „A jak to, že tedy není s vámi? Neříkejte, že se za vás stydí?“ provokovala Nikol. „Šel dolů do bufetu koupit chipsy a kolu, tak jestli chcete, tak za pět minut u nás na pokoji,“ pozval nás Danek a dělал, že Nikolinu narážku neslyšel. Bez váhání jsme souhlasily. Za pět minut jsme už s kluky seděli pohromadě na postelích u nich na pokoji, pojídali chipsy a popíjeli kolu. „Je to celkem výhra, být dvě patra od učitelů,“ řekl s šibalským úsměvem na tváři Marek. „To teda jo,“ přidala se k němu Nikol s plnou pusou brambůrků. Chtěla jsem jí připomenout, že je člověk a ne prase,

ale než jsem se nadechla, padli přede mnou na kolena Marek a Lukáš.

„Všechno nejlepší, naše princezna Iz,“ pokoušeli se o vážný tón hlasu, ale záchvat smíchu, ve který jsme všichni propukli, jim to nedovolil. Když jsme se uklidnili, podali mi Lukáš a Marek krabičku s nápisem *Princezna Iz*. Byly v ní krásné stříbrné náušnice.

„Jé děkuju, kluci, jste zlatí.“ A objala jsem je jako poděkování.

„Víš, my ti to chtěli dát už ve vlaku, jenže tenhle šašek to zaházal do batohu,“ usmál se Marek a dal Lukynovi pohavek.